

CONTRA EL LIBERALISME

Mao Tse-Tung

Nosaltres som partidaris de la lluita ideològica activa, ja que ella és de per sí una arma amb ajuda de la qual s'aconsegueix la cohesió interna del Partit i d'altres organitzacions revolucionàries, una arma que assegura la seva combativitat. Cada comunista, cada revolucionari, ha d'utilitzar aquesta arma.

El liberalisme rebutja la lluita ideològica i propugna una pau sense principis, que dóna origen a un estil de treball viciat, vulgar, que condueix a alguns grups aïllats o a membres aïllats del Partit i d'altres organitzacions revolucionàries a la descomposició política.

El liberalisme es manifesta de diferents formes:

1. És evident a totes llums que una persona procedeix injustament, però només perquè es tracta d'un conegut, paisà, condeixeble, amic íntim, persona estimada, vell col·lega o vell subordinat, no es manté amb ell una lluita de principis, i se li permet seguir en el seu error, només per conservar la pau i l'amistat; o bé se'l sermoneja lleugerament sense tractar de resoldre a fons el problema, cercant que tot quedi en calma i bé. El resultat és que es perjudica a tota la col·lectivitat i a la persona de què es tracta. Aquest és el primer tipus de liberalisme.
2. Permetre's una crítica a la lleugera, en privat, però no fer propostes efectives a l'organització. No dir res a la cara, però parlotejar per l'esquena; callar a les reunions, i entretenir-se en xerrameques després de les reunions. No respectar els principis de la vida col·lectiva, sinó deixar-se dur pels propis impulsos. Aquest és el segon tipus de liberalisme.
3. Desinteressar-se de tot el que no concerneix a un personalment; preferir no objectar res encara que hi hagi una falta evident; defensar-se prudentment, evitant només que el trobin a un en falta. Aquest és el tercer tipus de liberalisme.
4. No sotmetre's a les ordres i col·locar l'opinió personal per sobre de tot; voler que l'organització es preocupi d'un, però no reconèixer la disciplina de l'organització.
5. No sostenir una lluita contra els punts de vista erronis; no discutir-los, en benefici de la unitat, del progrés i del treball, sinó lliurar-se a atacs personals, a donar lliure curs al propi descontent, traient a reluir greuges personals i tractant de venjar-se. Aquest és el cinquè tipus.
6. Escoltar l'emissió de judicis equívocs, però no discutir-los; és més, escoltar expressions contrarevolucionàries sense donar-ne compte, mantenint una actitud indiferent, com si no tingués importància. Aquest és el sisè tipus.

7. No realitzar propaganda ni agitació, no manifestar-se davant les masses, no assabentar-se de la situació, no informar-se de les masses, no preocupar-se del sofriments i anhels de les masses; mantenir davant de tot una actitud indiferent. Oblidar que un és membre del Partit Comunista i descendir al nivell d'una persona qualsevol. Aquest és el setè tipus.

8. No indignar-se davant les accions que perjudiquen els interessos de les masses; no tractar de convèncer, de controlar-les, no efectuar una tasca d'esclarament, sinó tolerar-les, fer la vista grossa. Aquest és el vuitè tipus.

9. No treballar a consciència; treballar sense pla determinat, sense una orientació precisa, amb desídia, de qualsevol manera; treballar el mínim possible, mentre sigui 'decentment', amb l'esperit del proverbi xinès: 'mentre siguis sagristà, sonaran les campanes'. Aquest és el novè tipus.

10. Considerar-se un revolucionari consumat, jactar-se del anys que un porta en el moviment revolucionari; desdenyar els assumptes petits, però no poder amb els grans; treballar sense deler constant i eficaç, fluixejar en l'estudi. Aquest és el desè tipus.

11. Després de cometre un error i comprenent-lo, no voler corregir-lo de cap manera; amb això es dóna prova de liberalisme per cap a un mateix. Aquest és l'onzè tipus.

Podria citar-se encara una sèrie d'exemples, però els onze enumerats són els principals.

Tot això són manifestacions de liberalisme.

En una col·lectivitat revolucionària, el liberalisme és extremadament perjudicial; és una espècie de corrosiu, que provoca la desintegració de la unitat, el debilitament de la solidaritat, la passivitat en el treball, i el dissentiment. El liberalisme condueix que les files revolucionàries perdin la consistència de la seva organització i la severitat de la seva disciplina; dificulta que es dugui a terme la línia política, conseqüentment i fins al final; i l'organització del Partit s'aïlla de les masses que dirigeix. Aquesta és una tendència summament perniciosa.

El liberalisme prové de la naturalesa egoista de la petita burgesia, la qual col·loca els interessos personals en primer pla, i relega els interessos de la revolució al segon. Així s'engendra el liberalisme en els terrenys ideològic, polític i de l'organització.

Els liberals consideren les tesis del marxisme com a dogmes abstractes. Estan pel marxisme, però no estan disposats a posar-lo en pràctica, o no procuren posar-lo en pràctica per complet; no estan disposats a substituir el seu liberalisme pel marxisme. Han fet provisions de marxisme i de liberalisme: de paraula, són

marxistes; a la pràctica, liberals. El marxisme el tenen per als demés; i el liberalisme, per a ells. Porten en el seu bagatge l'un i l'altre; i el fan servir segons quin cas es tracti. Així és com pensen algunes persones.

El liberalisme és una de les manifestacions de l'oportunisme; està radicalment en contra del marxisme. El liberalisme és la passivitat; objectivament fa el joc a l'enemic. Per això els nostres enemics s'alegraran si a les nostres files persisteix el liberalisme. Tal és la naturalesa del liberalisme; i no hi ha d'haver lloc per a ell en les files dels revolucionaris.

Proveïts de l'actiu de l'esperit marxista, hem de vèncer la passivitat del liberalisme. El comunista ha de ser franc, lleial i actiu; els interessos de la revolució han de ser per ell més cars que la seva pròpia vida; i ha de subordinar els seus interessos personals als de la revolució; ha de defensar els principis justos sempre i a tot arreu, sostenir una lluita infatigable contra tots els punts i procedir erronis, i amb això enrobutir la vida col·lectiva del Partit i el lligam d'aquest amb les masses; ha de preocupar-se dels interessos del Partit i de les masses més que dels interessos individuals; ha de preocupar-se dels demés més que de sí mateix. Només una persona així és digna d'anomenar-se comunista.

Tots els comunistes fidels, sincers, actius i honrats han d'unir-se en la lluita contra les tendències liberals d'alguns i aconseguir encarrilar a aquest pel camí recte. Aquesta és una de les tasques de la nostra lluita en el front ideològic.